Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία . . .	δρ. 3,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 1,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸν | *Ἐν Ἀθήναις, 16 Μαρτίου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 16*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' *(Συνέχεια)*

Ἐκ τούτου ὁ Μπόμπης συνεπέρανεν, ὅτι ὁ διδάσκαλός του ἐξόπνησε καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸν ἄφισε κοιμώμενον.

Πραγματικῶς, ὁ ἱππογυμναστὴς εἶχε σηκωθῇ καὶ πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν ὁ Μπόμπης τὸν εἶδεν ὄρθιον, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, ὡς νὰ ἐπροσέχεν εἰς κάποιον κρότον, ἀκουστὸν μόνον ὑπ' αὐτοῦ. Κατόπιν ἐσκέπασε τὰ μάτια του μὲ τὸ χέρι του κ' ἐκύτταξε μακράν... Τέλος κατέβη ἀπὸ τὸ χωράφι εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐκεῖ ἐξηπλώθη κ' ἐκόλλησε τὸ αὐτί του εἰς τὸ ἔδαφος. Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, παρακολουθῶν αὐτὰ τὰ κινήματα, ἐσυλλογίζετο μὲ φρίκην, ὅτι ἴσως οἱ ἀτμοὶ τοῦ οἴνου δὲν εἶχον διαλυθῇ ἀκόμη εἰς τὸ κεφάλι τοῦ μεθύσου...

Ἐν τούτοις ὁ Τσάρλεϋ ἐξηκώθη καὶ μ' εὐκινησίαν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸ βαρὺ καὶ γεροντικὸν ἐκεῖνο σῶμα, ἤρχισε νὰ χορεύῃ μόνος του, ὅπως εἶχε δοκιμάσῃ καὶ χθὲς νὰ τὸ κάμῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς *Γκλὸδ Στὰρ Τάβερν*.

—Καλὰ τὸ φοβήθηκα, ἐσυλλογίσθη ὁ Μπόμπης· εἶνε ἀκόμη μεθυσμένος!

Μετ' ὀλίγον ὁ χορευτὴς ἐσταμάτησε διὰ νὰναπνεύσῃ, καὶ βλέπων τὸν μικρὸν τζόκεϋ, τῷ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ.

—Μίστερ Μπόμπη! τοῦ ἐφώναξεν εὐθύμως· ἐμάθατε λοιπὸν τὰ νέα;

Τρέχων πρὸς αὐτὸν ὁ μίστερ Μπόμπης, ἔνευσεν ὅτι ἤγνοει ἐντελῶς περὶ τίνος πρόκειται.

—Μίστερ Μπόμπη, ἐξηκολούθησεν ὁ Τσόρλεϋ· τί θὰ ἐλέγατε, ἂν ἐβλέπατε σὲ λίγο νὰ περνᾷ ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο τὸ ἄλογό μας, ὁ *Πέρτενερ*;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ὁ μικρὸς δὲν ἀπήντησε τίποτε, ἀπὸ τὴν μεγάλην του ἔκπληξιν, καὶ ὁ ἱππογυμναστὴς ἐξηκολούθησε:

—Δὲν σοῦ ἔλεγα, ὅτι ὁ κλέπτης δὲν θὰ ἔτρεχε πολύ, γιὰ νὰ μὴν κουράσῃ τ' ἄλογό του, ὥστε νὰ φθάσῃ σὲ καλὴ κατάστασι στὸ Παρίσι; Νὰ λοιπὸν ποῦ βγαίνω τώρα ἀληθινός.

—Μὰ τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Μπόμπης.

—Ἄχ, *ἀτζαμῆ* μου! ἀπεκρίθη ὁ Τσάρλεϋ· μὰ δὲν ἔχεις λοιπὸν ἐσὺ αὐτιά;... Καλὰ ποῦ ἔχω ἐγὼ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας! Ἄκουσε, ἄκουσε τὸ τρὸτ ἑνὸς ἀλόγου, ὡς μισὸ μίλλι ἀπὸ 'δῶ... Ἀκοῦς; Ἔ, τὸ τρὸτ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ τοῦ *Πέρτενερ*.

—Ἀδύνατο!

—Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω, μίστερ Μπόμπη!.. Γνωρίζω ἐγὼ τὸ τρὸτ τῶν ἀλόγων μου, τί διάβολο! Ὁ κλέπτης θὰ ἐστάθευσε σὲ κανένα μέρος, σὰν καὶ 'μᾶς, θὰ τὸν προσπεράσαμε χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦμε, καὶ τώρα νάτος, ἔφθασε!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν λόγων τοῦ Τσάρλεϋ, ὁ τριποδισμὸς ἑνὸς ἵππου ἠκούσθη καθαρά· ἐπειδὴ ὅμως ὁ δρόμος ἐσχημάτιζε καμπήν, δὲν ἠμποροῦσαν ἀκόμη νὰ ἰδοῦν ποῖος ἦτο ὁ ἐρχόμενος ἱππεύς.

Ὁ Μπόμπης ἡτοιμάσθη νὰ ὁρμήσῃ, ἀλλ' ὁ διδάσκαλός του τὸν συνεκράτησε καὶ μὲ μιὰ σπρωξιὰν τὸν ἐπέταξεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῶν δένδρων, ποῦ ἐχώριζαν

«Ἐταξείδευσαν ἵππποι ὅλην τὴν νύκτα...» (Σελ. 119, στ. α')

τὸν ἐξοχικὸν δρόμον ἀπὸ τὸ χωράφι.

Ἦτο καιρός, διότι ὁ Λωράν, ἱππεύων τωόντι τὸν *Πέρτενερ*, κατέφθασε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέρασε ἔμπροσθεν τοῦ μικροῦ Τζόκεϋ, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν παρουσίαν του, διότι τὰ δένδρα τὸν ἐσκέπαζαν καλά.

Ὁ Μπόμπης ἀνεγνώρισε τὸν ἐχθρόν

«Ἦτο καιρός, διότι ὁ Λωράν, ἱππεύων τὸν *Πέρτενερ*...» (Σελ. 126, στ. α)

του, τὸν κακὸν Λωράν καὶ, ἄνευ τοῦ ἰσχυροῦ γρόιθου τοῦ Τσάρλεϋ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκρατοῦσεν ἀκίνητον, ἀμέσως θὰ ἔτρεχεν ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄλογον, νὰ τὸ σταματήσῃ, ἀποφασισμένος νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κλέπτην μὲ πᾶσαν θυσίαν.

'Αλλ' ὁ Λωράν καὶ ὁ *Πέρτενερ* εἶχον περάσῃ!..

—Τώρα, εἶπεν ὁ Τσάρλεϋ, τρίβων τὰ χέρια του, εἶμαι ἥσυχος· δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ! Καὶ ἄφισε νὰ ἰδῇς τί παιχνίδι θὰ τοῦ παίξω αὐτοῦ τοῦ φαντασμένου Γάλλου ποῦ ἐνόμισε πῶς θὰ γελάσῃ τὸ γέρο Τσάρλεϋ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΤΟΜ ΤΣΑΡΛΕΪ

Εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ «Κόκκινου Λαγωνικοῦ»

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ὁ ἱππογυμναστὴς ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως.

Ἐκαβάλλικευσαν καὶ οἱ δύο τάλογά των, ἀλλ' ἀντὶ νὰ πάρουν τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἠκολούθει ὁ Λωράν καὶ ὁ ὁποῖος ὡδηγοῦσε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Δοῦβρον, ὁ Τσάρλεϋ διηυθύνθη δεξιᾷ, πρὸς τὸ ἀνωφερὲς μονοπάτι, τὸ ὁποῖον ἀνερριχᾶτο ἐπὶ τοῦ λόφου.

Τὰ ἄλογα ἐσκόνταπταν εἰς κάθε βῆμα ἐπὶ τῶν πετρῶν τοῦ σχεδὸν ἀδιαβάτου αὐτοῦ δρομίσκου, ἀλλὰ μετὸ δύο ὥρας εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Κάστλ-Χίλλ, τὸ ὁποῖον δεσπόζει τοῦ μικροῦ λιμένος τοῦ Δούβρου.

Ἐκεῖθεν ὁ Τσάρλεϋ, μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως φωτίζον τ' ὀλοστρόγγυλον πρόσωπόν του, ἔδειξεν εἰς τὸν μικρόν *τον σύντροφον* τὰς εἰκίας τῆς πόλεως καὶ τὴν θάλασσαν καὶ εἶπε:

— *Ντήαρ μπόϋ*, ἐκερδίσαμε μ' αὐτὴ τὴ συντόμευσι τοῦ δρόμου μας μιὰ ὥρα· δὲν μᾶς χρειάζεται περισσότερο.

— *Ὤλ ράϊτ!* ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, χαρούμενος τώρα καὶ αὐτός, ἀφοῦ ἔβλεπε στὴν διδάσκαλόν του τόσον εὐχαριστημένον.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, οἱ δύο ἱππεῖς εἰσήρχοντο εἰς τὸ Δοῦβρον διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ λιμένος. Ἐκεῖ ὁ Τσάρλεϋ πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε.

—Ποῦ θὰ καταλύσῃ ἀρά γε ὁ κλέπτης μας; ἐμονολόγει στὸ «Κόκκινο Λαγωνικὸ» ἢ στὴν «Ταβέρνα τοῦ Πόρτου»;... Ὄχι, ὄχι, στὸ «Κόκκινο Λαγωνικό»...

Καὶ ἀκολουθεύμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν *ἄρωρον* Μπόμπην, εἰσῆλθεν εἰς ἕνα ἐρημίσκον καὶ ἔφθασεν ἐνώπιον ἑνὸς πανδοχείου, τοῦ ὁποίου τὸ σῆμα, πολὺ κτυπητὸν ἂν ὄχι πολὺ καλλιτεχνικόν, παρίστανε πελώριον κόκκινον σκύλον, κυνηγοῦντα πρκοίνην ἀλώπεκα εἰς λειβάδι κίτρινον!

Ὅπως κάθε ξενοδόχος ποῦ ξεύρει καλὰ τὴ δουλειά του, καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ πανδοχείου ἐκείνου, μόλις εἶδε τοὺς δύο ἱππεῖς εἰσαρχομένους εἰς τὴν αὐλήν, ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησίν των μὲ τὸν σκοῦφον εἰς τὸ χέρι. Καὶ ἀναγνωρίσας ἀμέσως τὸν ἱππογυμναστήν, ὁ ὁποῖος συχνὰ μετέβαινεν εἰς τὸ Δοῦβρον, ἀνέκραξε:

—Μπᾶ! εἶνε ὁ καλός μου Τσάρλεϋ ἀπὸ τὸ Οὐέμπληδων!

«Μπᾶ! εἶνε ὁ καλός μου Τσάρλεϋ!..» (Σελ. 126 στ. 6)

—Ναί, ἀγαπητέ μου Πίγκ, ἐγὼ εἶμαι!

Καὶ πηδήσας ἀπὸ τὸν ἰρλανδὸν του, ὁ Τσάρλεϋ ἐπέρασε τὸ χέρι του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ ξενοδόχου καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί:

— Πίγκ! θέλω νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ χάρι!

—Πολὺ εὐχαρίστως, φίλε μου Τσάρλεϋ, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος. Τίποτε δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀρνηθῶ ἀπὸ τότε ποῦ μ' ἔκαμες νὰ κερδίσω ἑκατὸ γκινέες, στὶς τελευταῖες κοῦρσες, μὲ τὸ νὰ μοῦ ὑποδείξῃς τὸ ἄλογο ποῦ θὰ νικοῦσε. Λοιπὸν λέγε!

—Ἄ, δὲν θὰ σοῦ ζητήσω καὶ μεγάλα πράγματα, ὑπέλαβεν ὁ ἱππογυμναστής. Δὲν μοῦ χρειάζεται παρὰ ἡ φορεσιά σου ὡς αὔριο τὸ πρωί.

— Ἡ φορεσιά μου; ἐπανέλαβε μὲ κωμικὴν ἔκπληξιν ὁ ἀγαθὸς πανδοχεύς. Πρόκειται νὰ πᾷς σὲ *γανένα μπάλ-μασκέ*, ἢ μήπως σὲ κυνηγῷ ἡ ἀστυνομία;

Ὁ Τσάρλεϋ ἄρχισε νὰ γελᾷ.

—Οὔτε σὲ χορεύς πηγαίνω πιά, εἶπεν, οὔτε κανένα ἔγκλημα ἔκαμα, ἔννοια σου! θέλω ἁπλούστατα νὰ πιάσω ἕνα κλέφτη, ποῦ μοῦ πῆρε τὸ καλλίτερό μου ἄλογο.

Ὁ Πίγκ ἔξυσε τὴν μύτην του. Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἡ πρότασις δὲν τὸν ἐνθουσίαζε. Φύσει εἰρηνικὸς ἄνθρωπος, δὲν ἀγαποῦσε διόλου τὰς περιπετείας, οὔτε θὰ ἤθελε νὰ ἰδῇ εἰς τὸ πανδοχεῖον του συλλαμβανόμενον ἕνα κλέπτην. Ἀλλ' ἐνῷ ἐζήτει πρόφασιν διὰ νὰρνηθῇ, ὁ Τσάρλεϋ προσέθεσε:

—Ἀλήθεια, μίστερ Πίγκ, τὴν Κυριακὴν ἔχομε κοῦρσες.

—Μπᾶ; ἔκαμεν ὁ ξενοδόχος μ' ἐνδιαφέρον.

— Βέβαια. Καὶ μάλιστα θὰ μπορροῦσα νὰ δώσω 'ς ἕναν ἄνθρωπο ἐξυπνο καὶ ὑποχρεωτικό, τ' ὄνομα τοῦ ἀλόγου ποῦ θὰ νικήσῃ.

Ὁ ξενοδόχος ἐννόησε... Ἂν δὲν ἀγαποῦσε τὰς περιπετείας, ἀγαποῦσεν ὅμως τὸ χρῆμα. Καὶ στενάζων, ἐδήλωσε:

— Καλά, μίστερ Τσάρλεϋ, ἡ φορεσιά μου εἶνε στὴ διάθεσί σου. Ἂν λάβῃς τὸν κόπο νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς στὴν κάμαράν μου, θὰ σοῦ τὴν δώσω.

— Ναί, μὰ δὲν μοῦ ἀρκεῖ μόνον ἡ φορεσιά...

— Τί ἄλλο θέλεις λοιπόν;

— Θὰ μοῦ, δώσῃς ἀγαπητέ μου, καὶ τὸ ἐπάγγελμά σου. Πρέπει νὰ σὲ ἀντικαταστήσω, εἰς ὅλα καὶ καθ' ὅλα, ὡς αὔριο τὸ πρωί. Ἅμα μοῦ δώσῃς τὸν σκοῦφό σου καὶ τὴν ποδιά σου, ἐσὺ θὰ κλειοθῇς στὴν κάμαρά σου καὶ δὲν θὰ παρουσιασθῇς, παρὰ ὅταν σὲ φωνάξω.

Ἡ ἀπρόοπτος αὐτὴ αἴτησις ἐκορύφωσε τὴν ἀμηχανίαν τοῦ ξενοδόχου.

— Καὶ τοὺς πελάτας μου, ἠρώτησε σχεδὸν κλαίων, ποιὸς θὰ μοῦ τοὺς περιποιηθῇ;

— Ἐγώ.

— Σύ, μίστερ Τσάρλεϋ!

— Ναί, ἐγώ. Μὰ τί, τόσο δύσκολο σοῦ φαίνεται; Νομίζεις πῶς πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς βγαλμένος ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης, γιὰ νὰ διευθύνῃ ἕνα ξενοδοχεῖο σὰν τὸ δικό σου μιὰ βραδυά;... Ἂς εἶνε ὅμως· ἂν δὲν θέλῃς, πηγαίνω στὸν Μπίλλ Σάρπ, στὴν «Ταβέρνα τοῦ Πόρτου», καὶ τότε αὐτὸς θὰ μάθῃ τὸ ὄνομα ποῦ ἀλόγου ποῦ θὰ νικήσῃ τὴν Κυριακήν. Στὸ εἶπα, τὸ ἄκουσες, δὲν ἀνακατεύομαι!...

—Καλά, καλά, ὑπέλαβε στενάζων ὁ ξενοδόχος. Εἶσαι φοβερὸς ἄνθρωπος, Τσάρλεϋ, καὶ πρέπει νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ζητεῖς. Ἀλλὰ τί θὰ ποῦν οἱ ὑπηρέται μου ὅταν θὰ ἰδοῦν στὴ θέσι μου ἕναν ἄλλο;

—Μπᾶ! θὰ τοὺς 'πῇς ὅτι ἐδέχθης τὴν προσωρινὴν ἀντικατάστασιν κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ Πίγκ, ἠττημένος καθ' ὅλην τὴν γραμμήν, δὲν ἔφερεν ἄλλην ἀντίρρησιν. Καὶ τότε ὁ Τσάρλεϋ, στραφεὶς πρὸς τὸν Μπόμπην, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσῃ μὲ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον ὅλην αὐτὴν τὴν συνομιλίαν, τῷ εἶπε:

— Πήγαινε, παιδί μου, νὰ βάλῃς τάλογα στὸ σταῦλο κ' ἔπειτα κρύψου στὸ δωμάτιο ποῦ θὰ σοῦ δώσουν. Δὲν θὰ παρουσιασθῇς καὶ σύ, παρὰ ὅταν σὲ φωνάξω.

— Μάλιστα, μίστερ Τσάρλεϋ, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Τζόκεϋ, ἀποφασισμένος πλέον νὰ ἐκτελῇ χωρὶς ἀντίρρησιν ὅλας τὰς διαταγὰς τοῦ διδασκάλου του.

Ὁ ἀλλόκοτος ξενοδόχος.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, ὁ Μπόμπης καὶ ὁ Πίγκ ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτιά των, καὶ κλειδωμένοι μάλιστα, ὁ δὲ Τσάρλεϋ, μὲ τὴν στολὴν τοῦ ξενοδόχου, ἤτοι μὲ μίαν ποδιὰν θαμβωτικῆς λευκότητος καὶ μ' ἕνα σκοῦφον, ἀλλοιώνοντα ἐντελῶς τὴν φυσιογνωμίαν του, ἐπηγαινοήρχετο εἰς τὸ κατάστημα, δίδων διαταγὰς εἰς τοὺς ἐκπλήκτους ὑπηρέτας, ὡς ἐὰν ἐξασκοῦσε τὸ ἐπαγγελμα αὐτὸ κοθ' ὅλην του τὴν ζωήν!

Ὁ Πίγκ, ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, ἔβλεπε μ' εὐχαρίστησίν του, ὅτι ὁ ἀντικαταστάτης του ἐξετέλει τὰ καθήκοντά του μὲ ἀπαράμιλλον ζῆλον. Δὲν ἀπεμακρύνετο καθόλου ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ πανδοχείου καὶ μὲ τὸ γλυκύτερον τῶν μειδιαμάτων του, ἐφαίνετο προκαλῶν κάθε διαβάτην νὰ εἰσέλθῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ ἡμέραν τῆς δολοφονίας του, τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην Τρίτην, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἦτο ἐλτάκτως φαιδρὸς καὶ διαχυτικός. Διαρκῶς ὡμίλοῦσε διὰ τὴν Ἑλλάδα, —τὴν νέαν μεγάλην Ἑλλάδα. Ἐξέπραζε τὴν χαράν του διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἰωαννίνων, ἡ ὁποία ἐσήμαινε τὸ τέλος τῆς εὐτυχοῦς ἐκστρατείας. Ἐσυλλογίζετο, ὅτι τὴν ἑπομένην θὰ ἐπεσκέπτετο ἐν Γερμανικὸν πολεμικὸν καὶ ὅτι, διὰ πρώτην φοράν, θὰ ἐχαιρετίζετο ἀπὸ ξένην Δύναμιν μὲ κανονιὲς ὡς βασιλεὺς τῆς ἀναστηθείσης Θεσσαλονίκης. Κ' ἔλεγεν ἀκόμη ὅτι θὰ ἐπεθύμει νὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν γέφυραν τοῦ «Ἀβέρωφ» κατὰ τὴν ὥραν τῆς ναυμαχίας, βεβαιόνων συγχρόνως, ὅτι Αὐτὸν δὲν τὸν θίγουν αἱ σφαῖραι. Μὲ τοιαύτην εὐδιαθεσίαν, ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἐξῆλθεν εἰς τὸν συνήθη του περίπατον, τὸν εὗρεν ἔξαφνα ἡ σφαῖρα τοῦ παράφρονος βασιλοκτόνου. Διεπέρασε τὴν καρδίαν του καὶ ὁ θάνατος ὑπῆρξε σχεδὸν ἀκαριαῖος καὶ ἀνώδυνος. Εἰμποροῦμεν λοιπὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἀπέθανεν ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τελείας εὐτυχίας. Χωρὶς νὰ βασανιοθῇ, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἐνοήσῃ, εἰς μίαν στιγμὴν χαρᾶς κ' αἰσιοδοξίας ἀπείρου, εὐδαιμονίας, μακαριότητος,—ἀπέρασεν ἀπὸ τὴν μίαν ζωὴν εἰς τὴν ἄλλην. Εὐτυχὴς αὐτός, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Μοῖρα ἐπεφύλασσε ν' ἀποθάνῃ, ἀφοῦ εἶδε τὴν Ἑλλάδα του μεγαλυνομένην καὶ δοξαζομένην, καὶ τὰ ὄνειρα τῆς πεντηκονταετοῦς του βασιλείας πραγματοποιούμενα! Ἰδοὺ μία σκέψις, ποῦ εἰμπορεῖ κάπως νὰ μᾶς παρηγορῇ εἰς τὴν θλῖψιν μας διὰ τὸν ἄδικον, τὸν πρόωρον θάνατον ἑνὸς τόσον καλοῦ καὶ δικαίου βασιλέως.

Καὶ τὴν θλῖψιν αὐτὴν δὲν ὑπάρχει Ἕλλην ποῦ νὰ μὴ τὴν ἠσθάνθη βαθύτατα. Διότι ἀπ' ὅλους ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐλατρεύετο σὰν Πατέρας. Εἶχεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ προτερήματα, ποῦ κάμουν ἀγαπητοὺς εἰς τοὺς ὑπηκόους των τοὺς βασιλεῖς. Ἦτο ὡραῖος, ἦτο ἀγαθός, ἦτο εὐφυής, ἦτο φιλόστοργος, ἦτο φιλόπατρις. Εἴδομεν, ὅτι ἀπέθανεν εὐτυχής, νικητής, τροπαιοῦχος. Ἀλλὰ τὴν εὐτυχίαν αὐτήν, ἰδικήν του εὐτυχίαν καὶ συγχρόνως τῆς πατρίδος του, τὴν ἐδημιούργησε μὲ τὰ χέρια του. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πεντηκονταετοῦς τοῦ βασιλείας, ἠγωνίσθη ὅσον ὀλίγοι βασιλεῖς διὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ μικρὸν καὶ πολυπαθὲς Κράτος εἰς τὴν δυνατὴν εὐημερίαν. Εἰργάσθη πάντοτε ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας καὶ ἐξήντλησεν ὅλην του τὴν ἐπιρροὴν πλησίον τῶν ἰσχυρῶν του συγγενῶν διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος. Εἰς ὅλας τὰς δυσκόλους περιστάσεις, αὐτὸς ἦτο ὁ σωτήρ. Ἀνέθρεψε τὰ παιδιά του ὥστε νὰ ἀναδειχθοῦν ἀντάξια τοῦ πατρός των κ' ἐοχημάτισεν τὴν εὐτυχεστέραν βασιλικὴν οἰκογένειαν τοῦ κόσμου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐχειραγώγησεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος τὸν Διάδοχόν του, ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερον τὸ εἴδωλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅταν ἔγεινεν ἡ Ἐπανάστασις διὰ τὴν Ἀνόρθωσιν, ὄχι μόνον δὲν ἀντεστάθη, ἀλλὰ κ' ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς. Τὴν ὑπεδόθητε μὲ ὅλην τὴν ἐπιβολὴν τοῦ βασιλικοῦ γοήτρου, καὶ ἀκριβῶς τὰ σημερινὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα εἶνε ἐκεῖνα ποῦ ἐκορύφωσαν τὴν εὐτυχίαν ὅλης του τῆς ζωῆς. Ἡ Ἑλλὰς χρεωστεῖ πολλὰ εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον! Ἡ ἱστορία θὰ τὸν ἀναφέρῃ ὡς παράδειγμα ἀγαθοῦ, σύνετοῦ καὶ φιλοπάτριδος βασιλέως. Καὶ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας του, τὸ μέγα καὶ ἀλησμόνητον, θὰ περιβάλλῃ διὰ παντὸς τὴν μορφήν του μὲ τὴν αἴγλην τῆς δόξης. Τὸ τέλος ἐπιστέφει κάθε ἔργον. Τὸ δὲ τέλος τῆς μακρᾶς κ' εὐτυχοῦς βασιλείας τοῦ Γεωργίου ἀποτελεῖ τὸ λαμπρότερον στέμμα.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, ὁ ἐκδουλεύσας τὴν Ἑλλάδα καθ' ὅλην του τὴν ζωήν, ἀκόμη καὶ μὲ τὸν θάνατόν του προσέφερε μίαν πολύτιμον ὑπηρεσίαν. Ἂς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι τὸ τίμιον αἷμά του ἐπότισε τὸ ἔδαφος τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης καὶ τὰ ἀειθαλὲς δένδρον τῆς ἐλευθερίας της. Ποῖος θὰ ἔλεγε πλέον ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη δὲν εἶνε διαπαντὸς ἰδική μας, ὅταν ἀπέθανεν ἐκεῖ, ἀληθινὸς ἐθνομάρτυς, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων; Ἡ περιμάχητος πόλις ἀνεκτήθη διὰ τοῦ αἵματος μυριάδων ἡρώων, ἀλλ' ἡ ἀνάκτησις ἐπεκυρώθη διὰ τοῦ αἵματος τοῦ βασιλέως. Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν Βασιλέα των, ὁ ὁποῖος παρέλαβε μίαν Ἑλλάδα μικράν, διὰ νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Διάδοχόν του μίαν Ἑλλάδα μεγάλην, θὰ εἶνε αἰωνία!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΤΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ

[Πολεμικὸν Διήγημα]

Κατὰ τὸ ἔτος 1852, εἰς ἕνα βαγόνι τοῦ Βορείου γαλλικοῦ σιδηροδρόμου, ἕνας ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, νέος ἀκόμη, ἐκάπνιζε μελαγχολικῶς τὸ σιγάρετό του, ἔχων ἀπέναντί του ἕνα εἰκοσαετῆ νεανίαν, μὲ ὕφος προπετὲς καὶ εἰρωνικόν. Τὸ τραῖνον ἡτοιμάζετο νὰ ἀρίσῃ τὸν σταθμὸν τοῦ Σαὶν-Καιντέν, ὅταν, τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ ὑπάλληλος ἔκλειε τὰς θύρας καὶ οἱ δύο ταξειδιῶται ἠμποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ εἶχαν ὅλον τὸ διαμέρισμα εἰς τὴν διάθεσίν των, ἕνας Ἄγγλος, συνοδεύων μίαν κυρίαν, ὥρμησεν, ἀνέβασε γρήγορα-γρήγορα τὴν κυρίαν,—διότι τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως εἶχε δοθῆ,—καὶ κατόπιν ἀνερριχήθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἴδιον βαγόνι. Ἦτο κατρός. Ἀμέσως τὸ τελευταῖον σφύριγμα ἠκούσθη καὶ ἡ βαρεῖα μηχανὴ ἐξεκίνησεν.

Ὁ ἀξιωματικός, καθήμενος μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰσελθῆ ὁ Ἄγγλος, δὲν ἐγύρισε διόλου καὶ κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωσε καμμίαν προσοχὴν εἰς τοὺς νέους συνταξειδιώτας. Ἔξαφνα ὁ Ἄγγλος, στραφεὶς πρὸς αὐτόν, τῷ εἶπε κάπως ἀποτόμως:

—Κύριε, σᾶς παρακαλῶ νὰ πετάξετε τὸ τσιγάρο σας· ὁ καπνὸς ἐνοχλεῖ τὴν μυλαίδη.

Χωρὶς λέξιν, ὁ ἀξιωματικὸς ἐπέταξε τὸ σιγαρέττο του ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θυρίδα, ὑποκλινόμενος συγχρόνως πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι τὸ ἔκαμνε μᾶλλον ἀπὸ εὐγένειαν παρὰ ὅτι ὑπήκουσεν εἰς δοθεῖσαν διαταγήν. Ὁ νεανίας ὅμως ἐμειδίασε μὲ αὐθάδη εἰρωνείαν, δείχνων ὅτι ἀπεδοκίμαζε τὸ κίνημα καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ ὑπεχώρει τόσον εὔκολα.

Ὁ ἀξιωματικὸς προσεποιήθη, ὅτι δὲν παρετήρησε τὸ προκλητικὸν μειδίαμα τοῦ νεανίου· ἀλλ' ὅταν, τὸ τραῖνον ἐστάθη εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Παρισίων, ὁ νεανίας, κατερχόμενος κατόπιν τοῦ ἀξιωματικοῦ, εἶπεν ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ κουσθῆ ἀπὸ αὐτόν:

— Ὁ κύριος ἐπέταξε τὸ σιγαρέττο του ἐπειδὴ βέβαια ἐφοβήθη!..

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἔκαμε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν μικρὸν αὐθάδη. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, δύο γυναῖκες ἤρχοντο εἰς προϋπάντησιν τοῦ νεανίου· ἡ μία μὲ ἄσπρα μαλλιά, ποὺ θὰ ἦτο ἴσως ἡ μητέρα του· καὶ ἡ ἄλλη νέα, ζωηρά, ποὺ τοῦ ὡμοίαζε καταπληκτικῶς καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεγνωρίζετο ὡς ἀδελφή του.

Ἡ τελευταία αὐτή, ὡς νὰ ἐμάντευσε τὰς διαθέσεις τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὕψωσε πρὸς αὐτὸν βλέμμα τόσον γλυκύ, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἀφωπλίσθη, ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπεμακρύνθη ψιθυρίζων:

—Ἂς το νὰ χαθῆ, τὸ παληόπαιδο!

Ἐν τούτοις ἡ φυσιογνωμία τοῦ νεανίου ἐκείνου εἶχε χαραχθῆ εἰς τὴν μνήμην του καλά.

* * *

Μετὰ δύο ἔτη, ὁ ὑπολοχαγὸς Δαρλὺ εἶχε νὰ συλλογισθῆ πολὺ σοβαρώτερα πράγματα ἀπὸ τὸ μικρὸν ἐπεισόδιον τοῦ σιδηροδρόμου: Τὸν ἔστελλαν νὰ πολεμήσῃ εἰς τὴν Κριμαίαν. Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα τότε ἐπρόκειτο νὰ βοηθήσουν τὴν Ἀγγλίαν ἐναντίον τῆς Ρωσσίας.

«Τὸ ἀνάβει ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς θρυαλλίδος...»

Ὁ χειμὼν ἦτο ἐκτάκτως δριμύς. Καὶ οἱ στρατιῶται ὑπέφεραν πολύ, ὑποχρεωμένοι νὰ διανυκτερεύουν εἰς τὸ στρατόπεδον ὑπὸ σκηνάς, ἐθεωροῦντο δὲ πολὺ εὐτυχεῖς ὁσάκις εἶχαν ἀρκετὰ ξύλα διὰ νὰ ζεσταίνωνται.

Ἡ ἀνάπαυσις ὑπὸ τὴν σκηνήν, πλησίον τῆς φωτιᾶς, τοὺς ἔφερε κάποιαν ἀνακούφισιν· ἐν τούτοις ἡ ὄψις τοῦ χειμερινοῦ ἐκείνου στρατοπέδου ἦτο εἰκτρὰ καὶ αἱ σχέσεις μεταξὺ ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν ἐγίνοντο στενώτεραι, διότι τοὺς ἐξίσωναν καὶ τοὺς συναδέλφωναν αἱ κοιναὶ ταλαιπωρίαι.

Μίαν ἡμέραν, ὁ ὑπολοχαγὸς Δαρλὺ παρετήρησε μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν του ἕνα νέον, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ὁποίου τῷ ἐφαίνετο γνωστή. Δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως νὰ ἐνθυμηθῆ ποῦ τὸν εἶχε συναντήσει.

Ἔξαφνα ἡ σκηνὴ τοῦ σιδηροδρόμου ἀναπαρεστάθη εἰς τὴν μνήμην του ζωηρῶς. Ἀλλὰ ποία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ὕφους, τῆς στάσεως, τὴν ὁποίαν εἶχε τότε, καὶ αὐτῆς, τὴν ὁποίαν παρουσίαζε σήμερον ὁ μικρὸς ἐκεῖνος αὐθάδης! Ὄχι μόνον δὲν ἐπόζαρε πλέον καθόλου, ἀλλὰ κ' ἐφαίνετο ὑποφέρων ἐκ τοῦ ψύχους πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Μαυρίκιος Μπάρ, παρετήρησε τὸν ὀρχηγόν του καὶ, ἐνθυμηθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν προσβολὴν ποὺ τοῦ εἶχε κάμῃ—ἔτσι ἁπλῶς, ὅπως πολλοὶ νέοι, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶνε *κάτι τί*,—ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐφοβήθη κάποιαν ἐκδίκησιν, ἂν ὁ ὑπολοχαγὸς ἐνθυμεῖτο ἀκόμη ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον. Ἀλλ' ὁ Δαρλὺ ἦτο ἀρκετὰ μεγαλόψυχος, ὥστε νὰ καταδεχθῆ νὰ τοῦ κάμῃ ἔστω καὶ ἓν' ἁπλοῦν ὑπαινιγμόν...

Τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα ἀπεφάσισαν νὰ ἐκπολιορκήσουν τὴν Σεβαστούπολιν. Διὰ τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ βραδύνῃ ἡ χριστιανικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Μαλακώφ. Τὸ ὀχύρωμα τοῦτο, εἶδος φρουρίου ὡπλισμένου μ' ἑξηνταδύο κανόνια διαφόρων διαμετρημάτων, ἐπέστεφε μικρὸν λόφον δεσπόζοντα τῆς πόλεως. Οἱ σύμμαχοι τὸ ἐπεριεκύκλωσαν μὲ τὸ πυροβολικόν των καὶ τὸ περιέσφιξαν ὡς ἐντὸς κύκλου πυρίνου. Ἀλλ' εἰς τὸ πῦρ αὐτὸ τὸ μανιῶδες, οἱ πολιορκούμενοι Ρῶσσοι ἀνταπεκρίνοντο μὲ ἴσην μανίαν.

Ὁ λόχος τοῦ πεζικοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδιοικοῦσεν ὁ ὑπολοχαγὸς Δαρλύ, διετάχθη, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους, νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἀγῶνα τοῦ πυροβολικοῦ καὶ νὰ ἐφορμήσῃ κατόπιν διὰ τῆς λόγχης κατὰ τοῦ ὀχυρώματος τῶν Ρώσσων. Αἱ ὀβίδες ἔπιπταν ἀπὸ παντοῦ βροχηδόν, θερίζουσαι τὰς γαλλικὰς τάξεις. Πολλοὶ στρατιῶται ἠρχισαν νὰ καταλαμβάνωνται ὑπὸ πανικοῦ καὶ ὑπῆρχε φόβος ὅτι δὲν θὰ διετήρουν ἐπὶ πολὺ τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην θέσιν. Ὁ Δαρλὺ ὅμως ἔμενεν ἀκίνητος ἐκεῖ καὶ ἀκλόνητος, δίδων εἰς ὅλους τὸ παράδειγμα τῆς ἀνδρείας. Ὁ δὲ Μαυρίκιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ θαυμάζῃ τὸν γενναῖον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχε τολμήσῃ ἄλλοτε νὰ κατηγορήσῃ ὅτι ἐφοβήθη ἐνώπιον ἑνὸς Ἄγγλου!

* * *

Ἔξαφνα μία ὀβὶς πίπτει πλησίον τοῦ ἀξιωματικοῦ. Οἱ γείτονές του ἀπομακρύνονται ἔντρομοι. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀντὶ νὰ τοὺς μιμηθῆ, βγάζει ἡσύχως ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα σιγαρέττο καὶ τὸ ἀνάβει ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς θυαλλίδος. Ἡ ὀβὶς ἐκρήγνυται, καλύπτουσα τὸν γενναῖον μὲ καπνὸν καὶ μὲ σκόνην. Καὶ ὅταν τὸ σύνεφον διαλύεται, ξαναβλέπουν τὸν ὑπολοχαγὸν ὄρθιον εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἥρεμον. Δὲν εἶχε πληγωθῆ. Στρεφόμενος τότε πρὸς τὸν Μαυρίκιον Μπάρ, ὁ ὁποῖος, ὀλίγα βήματα ὀπισθεν, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στρατιώτας, εἶχεν ἰδῆ ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνήν, εἶπε:

—Νὰ εἴσθε μάρτυρες, φίλοι μου, ὅτι δὲν φοβοῦμαι νὰ καπνίσω ἕνα τσιγαρέττο,

οὔτε ὅταν ὁ ἐχθρός μου δανείζῃ φωτιὰ διὰ νὰ τὸ ἀναψω!

Οἱ στρατιῶται ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιασμένοι καὶ ὥρμησαν ὀπίσθεν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἕτοιμοι πλέον ν' ἀντιμετωπίσουν μαζὶ του τοὺς μεγαλυτέρους κινδύνους.

Ὁ Μαυρίκιος, φυσικά, ἐνόησε καλλίτερα ἀπ' ὅλους τὴν σημασίαν τῶν λόγων ἐκείνων τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν ἐπιτέλους ἕνα ὑπαινιγμὸν τοῦ παλαιοῦ ἐπεισοδίου... Αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ὅλη του ἡ ἐκδίκησις; Ὁ θαυμασμὸς τοῦ νεαροῦ στρατιώτου ὑπῆρξε διὰ τοῦτο διπλοῦς· καὶ θὰ ἐξέφραζεν εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν ὅ,τι ἐσκέπτετο τώρα, ἀλλὰ δὲν ἐτολμησεν. Ἠσθάνθη μόνον, ὅτι ὁ φόβος ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν ψυχήν του καὶ ὅτι μία νέα ἀνδρεία τὸν ἐνθουσιασεν...

Ἐπιτέλους οἱ Γάλλοι φθάνουν μὲ τὴν λόγχην μέχρι τοῦ ὀχυρώματος τῶν Ρώσσων, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ὑποχωροῦν, ἀλλ' ὑπερασπίζονται τὴν θέσιν των γενναίως, μεταχειριζόμενοι, ἐλλείψει ἄλλων ὅπλων, πέτρες, σκεπάρνια, λοστοὺς καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔπιπτεν εἰς τὰ χέρια των. Ὁ Μαυρίκιος στέκεται παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ πλέον νὰ ἐγκαταλείψῃ. Μία πέτρα, ἐπιτυχῶς σφενδονιζομένη, πρόκειται νὰ τὸν κτυπήσῃ εἰς τὸ κεφάλι. Ὡς ἀστραπὴ ὁ νεαρὸς στρατιώτης ὁρμᾷ, καλύπτει τὸν ἀξιωματικὸν μὲ τὸ σῶμά του καὶ δέχεται αὐτὸς τὴν πέτραν εἰς τὸν ὦμον. Μὲ ὅλον τὸν πόνον ποὺ αἰσθάνεται, προχωρεῖ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ μετ' ὀλίγον ἡ γαλλικὴ σημαία σταίνεται εἰς τὸν πύργον τοῦ Μαλακώφ, διὰ νὰ μὴν ἀπτοπασθῆ πλέον ἀπὸ ἐκεῖ. Τὸ μέγα κατόρθωμα ἦτο ἡ ἅλωσις τοῦ Μαλακώφ. Μετὰ τοῦτο ἡ Σεβαστούπολις περιῆρχετο εἰς τοὺς συμμάχους.

Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ περισσότερον τοὺς πόνους τῆς πληγῆς του. Μόλις ἐτελείωσεν ἡ μάχη, τὸν μετέφεραν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἡ πληγή του ἦτο σοβαρὰ ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἐκινδύνευεν ὁ βραχίων. Ὁ Δαρλὺ τὸν ἐπεσκέφθη εὐθὺς μετὰ τὴν νίκην καὶ τῷ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὸ κίνημα ἐκεῖνο τῆς ἀφοσιώσεως, ποὺ τοῦ εἶχε σώσῃ τὴν ζωήν. Νὰ δεχθῆ αὐτὸς τὴν πετριάν, τὴν προωρισμένην δι' ἄλλον; Δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα!..

Τότε μόνον ὁ Μαυρίκιος ἐτόλμησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ σιδηροδρόμου,

— Εἶμαι εὐτυχής, ἀπεκρίθη, ποὺ εἰμπορῶ τώρα νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην καὶ τὴν μεταμέλειαν ποὺ αἰσθάνομαι, διότι ἐτόλμησα κάποτε ν' ἀμφισβητήσω τὴν γενναιότητα τοῦ γενναίου τῶν γενναίων! Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ συγχωρήσετε! Ἤμουν τότε ἐν ἀνόητο παιδὶ καὶ τίποτ' ἄλλο!

— Νὰ σὲ συγχωρήσω! ἀνέκραξεν ὁ ἀξιωματικός· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐσυγχωρήθης μόνος σου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, κατὰ τρόπον, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Καὶ δι' αὐτό, ἂν τὴν δέχεσαι, σοῦ προσφέρω εὐχαρίστως τὴν φιλίαν μου.

* * *

Ἡ φιλία μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν ἐγένετο ὁλονὲν στενωτέρα, καὶ ὅταν τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ἐπανῆλθον εἰς τὴν πατρίδα, ὁ Δαρλὺ παρεκάλεσε τὸν Μαυρίκιον νὰ τὸν γνωρίσῃ μὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ὤφειλε τὴν ζωήν.

Μετ' ὀλίγον ἐγίνοντο οἱ ἀρραβῶνες τῆς Μάρθας Μπὰρ μετὰ τοῦ ὑπολοχαγοῦ Δαρλύ. Ὁ Μαυρίκιος εἶχε διηγηθῆ εἰς τὴν ἀδελφήν του τὴν σκηνὴν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὸν ἡρωϊκὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Δαρλὺ ὑπηνίχθη τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Καὶ ἡ Μάρθα διὰ τὸν ἀνδρεῖον μνηστῆρά της, τὴν ἡμέραν τῶν ἀρραβώνων τοῦ ἐχάρισε μίαν ὡραίαν σιγαροθήκην, κεντημένην μὲ τὰ χέρια της, καὶ τῷ εἶπε:

—Μὴ διστάσετε ποτὲ νὰ καπνίσετε κοντά μου. Ὁ καπνὸς δὲν μὲ βλάπτει ἐμένα σὰν τὴν μυλαίδη. Καὶ κάθε τσιγαρέττο σας θὰ μοῦ θυμίζῃ ἐκεῖνο ποὺ ἀναψατε ἀπὸ τὴν ὀβίδα τοῦ Μαλακώφ!

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Clotilde Leclerc).

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἰχθὺς μὲ ράμφος

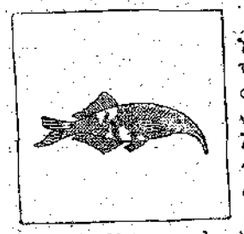

Τὸ περίεργον αὐτὸ ψάρι, τὸ ὁποῖον ἔπιασεν ἐσχάτως ἕνας Ἄγγλος ἁλιεὺς εἰς τὴν τροπικὴν Ἀφρικήν, ἔχει ράμφος πτηνοῦ, ὅπως τὸ βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, σχεδιασμένην ἀπὸ φωτογραφίαν.

Τὸ καϊμένο τὸ σκυλί!

Ὁ σκύλος αὐτός, ἀνήκων εἰς μίαν κυρίαν τοῦ Μάντζεστερ, ἔχασε, συνεπείᾳ δυστυχήματος, τὰ δύο πισινά του πόδια, ἡ δὲ κυρία του, διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ περιπατῇ, τοῦ ἔκαμε τὸ προχειρόφορον αὐτὸ καλάθι, οἱ τροχοὶ τοῦ ὁποίου ἀντικαθιστοῦν τὰ μέλη ποὺ τοῦ λείπουν. Τὸ καϋμένο τὸ σκυλί!..

Ὀπτικὸν θαῦμα

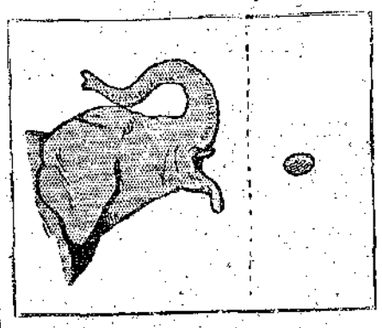

Ὁ ἐλέφας ἔχει ἀνοικτὸν τὸ στόμα του, διὰ νὰ δεχθῆ τὸ φραντζολάκι ποὺ τοῦ πετοῦν. Θέλετε τώρα νὰ ἰδῆτε νὰ τὸ τρώγῃ; Νὰ πλησιάσετε τὴν εἰκόνα, κυττάζοντες πάντοτε τὸ φραντζολάκι, ἕως νὰ κολλήσῃ ἡ μύτη σας ἐπάνω εἰς τὴν γραμμὴν ποὺ σχηματίζεται μὲ κοκίδας. Θαῦμα! Τὸ φραντζολάκι θὰ κινηθῆ καὶ θὰ χωθῆ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἐλέφαντος!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐθύμου Βοσκοπούλας

T.l m..t.e t.l v..et

Νὰ συμπληρωθῆ αὐτὴ ἡ παροιμία.

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μυκωλιάσας

ΜΑΝ	ΧΕ	ΛΟΣ	ΘΗ
Ε	ΝΕΙ	Α	ΝΕΙ
ΒΑΙ	Α	ΡΩ	ΤΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 14ου φύλλου

α'.) L'homme propose, Dieu dispose.—β'.) Ἄρδεννα, Βόσγια, Ἰούρας, Κηβέννα.—γ'.) Ἡ πεταλίδες.

Ἰδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ Κεφ. Β

ΜΠΙΖΑΝΙ, ΜΕΡΙΑΣΕ

Γίγαντα σιδερόκορμε,
Περήφανο Μπιζάνι,
Ἄνοιξε δρόμο, μέριασε
Στὴ Λευθεριά, ποὺ φθάνει.

Τὸ μέτωπο τὸ ἀγέρωχο
Σκοῦψε μπρὸς στὴν παρθένα,
Ποὺ λυτρωμὸ στὰ Γιάννενα
Μηνάει τὰ σκλαβωμένα.

Κλεῖσε, τῆς πόλης Κέρβερε,
Στὸ διάβα της τὰ μαῦρα,
Τὰ ὀρθάνοιχτά σου στόματα,
Ποὺ ἔβγαναν φλόγες, λαύρα.

Οὐράνιος ὕμνος Λευθεριᾶς,
Ποὺ ἀύλη λύρα χύνει,
Τῶν βροντερῶν σου κανονιῶν
Τοὺς ἄγριους ἤχους σβύνει.

Ποῦ ἡ δύναμίς σου, γίγαντα,
Ποῦ σκόρπιας τρόμο γύρω;
Τὴ νάρκωσε, τὴν κοίμησε
Τῆς Λευθεριᾶς τὸ μῦρο.

Τῆς ἥττας σου, ἀνίκητε,
Ἡ ὥρα, ἀκοῦς; σημαίνει.
Τόπο Μπιζάνι, μέριασε!
Ἡ Λευθεριὰ διαβαίνει!

Κρητικοπούλα

ΜΙΑ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΣ

Ὁ Γιαννάκης, παιδὶ λαίμαργο ἀλλ' εὐφυέστατο, μπῆκε μιὰ μέρα στὸ δωμάτιο τοῦ διδασκάλου του, ὅπου ἠῦρε ἕνα καλάθι σταφύλια. Γεμάτος χαρά, πῆρε τὸ μεγαλύτερο τζαμπὶ καὶ γελῶντας εἶπε:

—Ἀρραβωνίζεται τὸ σταφύλι αὐτὸ μὲ τὸ στομάχι μου· ὅποιος ἔχει ἀντίρρησι μπορεῖ νὰ μιλήσῃ, γιατὶ ὁ γάμος θὰ τελειώσῃ γρήγορα, κι' αὐτὸ σᾶς τὸ λέγω νὰ τὸ ξέρετε!

Ἀλλ' ὁ διδάσκαλος ποῦ ἦταν στὸ παρακείμενο δωμάτιο, ὅταν ἤκουσε αὐτά, γελῶντας, πῆρε τὸ μπαστοῦνι του καὶ τὸν διέταξε νὰ πλησιάσῃ, ἐνῷ σωστὸ πανδαιμόνιο ἐγίνετο ἀπ' τοὺς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι ἐμάντευαν ὅτι τὸ ξύλο θὰ 'δινε καὶ θὰ 'παιρνε. Τέλος μὲ εἰρωνικὸ ὕφος λέγει στὸ μικρὸ λαίμαργο:

—Ἀρραβωνίζεται τὸ κομψὸ τοῦτο μπαστοῦνι τῆς πλάτης τοῦ Γιάννη· ὅποιος ἔχει ἀντιρρήσεις μπορεῖ νὰ μιλήσῃ, γιατὶ ὁ γάμος θὰ τελειώσῃ γρήγορα.

Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης τότε φωνάζει:

—Ἐγὼ ἔχω μιὰ μεγάλη ἀντίρρησι· ὁ γαμβρὸς τρέμει μπροστὰ στὴ νύφη· αὐτὸ θὰ σῇ πῶς τὴν ἀποστρέφεται καὶ ἔτσι ὁ ἀρραβὼν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ!

Ὁ διδάσκαλος ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα!

Ρόδον Μοσχοβόλημα

ΝΙΚΗ!

Γονατιστοὶ μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀπ' τὴ συγκίνησι, εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ πούδωσε νὰ πιαστοῦν τὰ ποθητά μας Γιάννενα.

Πετῶντας ἀπ' τὴ χαρά μου, ἔτρεχα κι' ἐγὼ στὴν ἐκκλησιὰ ποὺ ἡ καμπάνα της χαρμόσυνα κι' ἀδιάκοπα χτυποῦσε.

Χιλιάδες κόσμος ἦταν ἐκεῖ συναγμένος. Κι' ὁ ἕνας μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἀπ' τὴ συγκίνησι, κι' ὁ ἄλλος μὲ τὸ γέλιο στὰ χείλη ἀπ' τὴ χαρά, γιορτάζαν ὅλοι τους τὴ μεγάλη μας νίκη.

Κι' ὅταν ἡ δοξολογία τέλειωσε καὶ τὰ ζήτω ἀδιάκοπα γέμιζαν τὸν ἀέρα, ἀκούσθηκε ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας καὶ μία φωνὴ δυνατώτερη ἀπ' τὲς ἄλλες, μία φωνὴ ποὺ μὲ καρδιοκτύπι πάντα τὴν ἔχουμε στὰ χείλη μας, ἕνα «ζήτω ἡ Ἕνωσις!...»

Καὶ γεμάτοι ἀπὸ συγκίνησι βγαίνουμε ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ ψάλλοντες τὸν Ἐθνικό μας ὕμνο.

Κύπρος — *Πανελλήνιος Πόθος*

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΕΣΟΝΤΑΣ

κατὰ τὴν ἔφοδον τῶν Ἰωαννίνων

Ἑλλάδα μας τρισένδοξη,
πατρίδα μας γλυκειά,
στεφάνια πλέξε πόλι,
νὰ στέψουν τὸ κεφάλι
ἐκείνων ὅπου πέθαναν
τιμῶντας σε ἐανά.
Μιὰ κόρη ποὺ τῆς ἔκοψαν
οἱ ἀνδρεῖοι τὰ δεσμά,
μ' εὐγνωμοσύνη τώρα
στὴν ἁγιασμένη ὥρα,
σκύβει φιλεῖ τὰ μέτωπά
μὲ δάκρυ καὶ χαρά.

Δωδωναῖος

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἡ πλέον εὐχάριστος ὥρα τῆς ἡμέρας δι' ἐμὲ, εἶνε ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀκουμβισμένη στὸ παράθυρο, βλέπω τοὺς μαθητὰς τοῦ ἀπέναντι Δημοτικοῦ Σχολείου νὰ κάμνουν διάλειμμα.

Βλέπω τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας καὶ χαρίεσσας ὑπάρξεις καὶ ἀναπολῶ τὸ παρελθὸν. Ὅταν κ' ἐγὼ μικρούλα κ' εὐτυχὴς, ἔπαιζα σ'αν αὐτά, καὶ ὅταν ἡ σπουδαιοτέρα μου σκέψις ἦτο ἡ λύσις τῶν προβλημάτων μου. Ἐν ᾧ τώρα!.. Πόσα ἔχει νὰ σκεφθῇ, πόσας πικρίας νὰ δοκιμάσῃ, πόσα ὄνειρα νὰ ἴδῃ διαλυόμενα ὁ μὴ κάθημενος πλέον ἐπὶ τοῦ μαθητικοῦ θρανίου!

Πρὸ ὀλίγου, ἐν ᾧ οἱ μαθηταὶ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον διὰ τὸ διάλειμμα μὲ τὴν χαρὰ ζωγραφισμένην εἰς τὰ προσωπάκια των, ἕνας σοβαρὸς κύριος ποῦ περνοῦσε, ἐσταμάτησε καὶ ἄρκετὴν ὥραν ἔμεινε πρὸ τοῦ ὡραίου αὐτοῦ θεάματος. Ἴσως ἐσκέπτετο καὶ αὐτὸς τὸ παρελθὸν, ἴσως τὰ ἐζήλευε διὰ τὴν εὐτυχίαν των, τὴν τόσο δυστυχῶς ὀλιγοχρόνιον!..

Γαλάτεια

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Νάξερες, καϊμένη θεία, πῶς 5 μέρες τώρα εἶμαι στὴ φυλακή, μὲ πεντέξη ἀκόμα, εἶνε κι' ὁ Δημήτρης τῆς Μαγδαληνῆς κι' ὁ Γιάννης τῆς Καταξινῆς κι' ἄλλοι δικοί. Μᾶς κουβαλήσανε μέσα ἐπειδὴς καὶ διαβάζαμε Ἑλληνικὰ ἐφημερίδα, σᾶν νάτανε κρίμα νὰ θέμε νὰ μάθωμε νέα ἀπὸ τὸν πόλεμο τῆς Πατρίδας μας. Καὶ τώρα σοῦ γράφω καὶ σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ μοῦ στείλῃς μιὰ λίρα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ γλυτώσω. Γιὰ νάξερες, Θεία μου, τί τραβοῦμε ἐδῶ μέσα! καλὰ τὸ λένε φρέσκο, παγώνει κανεὶς ἀπ' τὸ κρύο. Ἂν τύχῃ καὶ δὲν ἔχεις, δανείσου γιὰ νὰ μὲ σώσῃς. Ἡ μητέρα δὲν τὸ ξέρει, φοβήθηκα νὰ τῆς τὸ μηνύσω, γιατὶ εἶνε ἄρρωστη, θαρρεῖ πῶς λείπω σὲ ταξεῖδι γιὰ δουλειά. Ἐγὼ ὁ ἀνεψιός σου Λούκας σοῦ γράφω ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ χαλάσῃς τὸ χατῆρι, κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι καὶ θὰ σοῦ τὴν χρωστῶ γιὰ πάντα. Ὁ Θεὸς νὰ σέχῃ γερή, γλύτωσέ με. Λούκας.

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν,
Δύναμις τῆς Θελήσεως

ΑΨΕΥΔΕΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

Μίαν φορὰν ἔπαιξε τάβλι μὲ ἕνα αὐλικόν του ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' τῆς Γαλλίας καὶ δὲν ἔφάνη καθαρὰ ἂν εἶχε χάσῃ ἢ κερδίσῃ.

Οἱ ἄλλοι αὐλικοὶ ποῦ ἦσαν παρόντες, δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ ποφανθοῦν. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσήρχετο ὁ κόμης Γραμμών.

—Ἐλᾶτε, κόμη, νὰ μᾶς κρίνετε, τῷ εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Μεγαλειότατε, σεῖς εἰσθε χαμένος, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Καὶ πῶς ἀποφαίνεσθε ἀμέσως ἐναντίον μου, χωρὶς νὰ ἀκούσετε πρῶτα περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

Καὶ ὁ κόμης ἀπεκρίθη:

—Δὲν νομίζετε, Μεγαλειότατε, ὅτι καὶ μόνον ἀμφιβολία ἂν ὑπῆρχεν, ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ οἱ κύριοι θὰ ἐφώναζαν ὅτι σεῖς ἐκερδίσατε, χωρὶς διόλου νὰ δισράζουν;

Ἑλληνικὸς Στρατὸς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιώργος: — Μαμμά, ἀνέβηκα ἴσα μὲ τὴν κορυφὴ ἐκείνης τῆς καστανιᾶς.

Ἡ μαμμά: — Ἀμὴ τὸ παντελόνι σου;

Ὁ Γιώργος: — Κ' ἐκεῖνο μαζί, μαμμάκα!

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Βαφείδου

* * *

Μεταξὺ μικρῶν συμμαθητῶν: — Τρῶνε καραμέλες τοῦ γάλατος τώρα τὴ σαρακοστή;

— Ἄ, ὄχι! εἶνε ἀμαρτία.

— Τί νὰ τῆς κάμω λοιπὸν κάτι λίγες ποῦ ἔχω;

— Δός μου τῆς, νὰ τῆς φάω ἐγώ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12 Μαρτίου 1913.

ΤΟ ψηφοδέλτιον ποῦ μοῦ ἔστειλες, *Συμμαχικὲ Στρατέ*, δὲν θὰ τὸ λάβω ὑπ' ὄψει, διότι δὲν συνεμορφώθης καθ' ὅλα μὲ τοὺς ὅρους. Νὰ τὸ ξαναγράψῃς εἰς μεγαλήτερο χαρτί, μὲ τὰ ψευδώνυμα τὸ ἓν κάτωθεν τοῦ ἄλλου εὐανάγνωστα, καὶ νὰ τὸ ξαναστείλῃς. Τὸ λέγω δὲ μιὰ γιὰ πάντα δι' ὅλους: Κανένα ψηφοδέλτιον δὲν θὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου, ἂν δὲν εἶνε γραμμένον σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως. Ὥστε προσέχετε.

Λαφροστεφ's 21, αἱ Ἀγγελίαι αἱ ἀποτελούμεναι ἐκ μιᾶς μέχρι δεκαπέντε τὸ πολὺ λέξεων, τιμῶνται λεπτὰ 75. Δηλαδή, καὶ μία μόνη λέξις ἂν ἀποτελῇ τὴν ἀγγελίαν σου, θὰ πληρώσῃς λεπτὰ 75.

Εἰς τὸ ποίημα τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*, ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἔγειναν μερικὰ λάθη. Δηλαδή: ὁ πρῶτος στίχος τοῦ 4ου τετραστίχου, θέλει ἔτσι: «Μὲ μιὰ σημαία στὸ *χέρι* νὰ φωνάζῃ» ὁ δὲ τέταρτος τοῦ ἰδίου τετραστίχου, θέλει ἔτσι: «*Μὰ* κ' ἀπὸ πόσους δὲν θὰ βγάλῃ ἕνα μαράζι». Αὐτά, διότι ὁ *Ἀθανάσιος Διάκος* πραγματικῶς προσέχει πολὺ τὴν στιχουργίαν του καὶ εἶνε κρίμα νὰ τοῦ γίνωνται τέτοια λάθη ἐκ κακῆς ἀναγνώσεως τοῦ χειρογράφου.

Ἀλήθεια, *Κρητικοπούλα*, «τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ στὴ μεγαλοκρέπεια μὲ τὴν ἁπλῆ ἐκείνη καὶ τραγικὰ ἤρεμη, νυκτερινὴ μεταφορὰ τοῦ νεκροῦ Βασιλέως ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον εἰς τὰ Ἀνάκτορα τῆς Θεσσαλονίκης.» Ὅσοι τὴν εἶδαν, βεβαιώνουν ὅτι δὲν θὰ τὴν λησμονήσουν ποτέ. Πολὺ ὡραία ἡ ἐπιστολή σου!

Καὶ ἡ ἰδική σου, *Κερκυραίκη Αὔρα*, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως μας, μὲ συνεκίνησε πολύ. Ἐν γένει οἱ φίλοι μου αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ περιγράφουν τὴν ἐντύπωσιν ποῦ τοὺς ἐπροξένησε τὸ φοβερὸν ἄγγελμα. Πόσον κατεπλάγησαν κ' ἐλυπήθησαν! Καὶ πόσον ἀνταπεκρίνετο μὲ τὰ αἰσθήματά των, τὸ πένθιμον φύλλον ποῦ ἐξέδωσα τὸ περασμένον Σάββατον!

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ γλυκά σου λογάκια, *Βοσκοπούλα τῆς Δωρίδος*. Ἔννοια σου, καὶ τέτοια ὡραῖα γράμματα, γεμάτα ἀγάπη, δὲν τὰ βαριέμαι ὅσον ἐκτενῆ καὶ ἂν εἶνε. Πράγματι, ὁ κύκλος σου εἶνε στενὸς καὶ δὲν εἰμπορεῖς νὰ δράσῃς. Ἔλ, καὶ νὰ ζοῦσες εἰς κάπως πλατύτερον! Μὲ τὸν ζῆλον ποῦ ἔχεις, θὰ χαλοῦσες τὸν κόσμον.

Καὶ σὲ μεγάλαι ἀπόμη παρακολουθοῦν τὸν «Μικρὸν Τζάκεν» μ' εὐχαριστήσιν. Νά, ἡ μητέρα τοῦ *Φάωνος*, καθώς μοῦ γράφει ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ ἄργησε ὀλίγον νὰ πάῃ τὸ φύλλον τοῦ π. Σαββάτου, ἔστειλε καὶ ἀγόρασε ἄλλο. Ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ *Φάων*, ἠῦρε δύο φυλλάδια.

Μὴν ἀμφιβάλλῃς, *Ἀθάνατα 1821—1912*, ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πολύ. Γράφε μου λοιπὸν ὅσον συχνὰ θέλῃς. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν τῶν ἀγοραστῶν σου, ὅταν τοὺς μοιράζεις τὸ φύλλον, διότι ξεύρω πόσον χαίρονται ὅλα τὰ παιδιὰ ὅταν μὲ πτίρνουν. Ναί, εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.

Ἡ *Ἠρωϊκὴ Σάμος* μοῦ γράφει: «Ἐπιτέλους! ἠνεώθημεν καὶ ἡμεῖς ὁριστικῶς μὲ τὴν μεγάλη μας Μητέρα. Τί χαρά! Καὶ ἀπὸ τὴν δικήν μας, φαντάζομαι καὶ τὴν χαρὰν τῶν ἀλλων ποῦ ἐλευθερώθησαν. Πῶς θὰ τοὺς φαίνεται νὰ βλέπουν τὴν Κυανόλευκόν μας νὰ κυματίζῃ στὰς πόλεις των! Θὰ νομίζουν ὅτι εἶνε ὄνειρον. . . » Ἀλήθεια, σὰν ὄνειρον εἶνε!— Ὅσον διὰ τὸ «Μαγικὸν Γράμμα», εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἀσκήσεων λογαριάζεται ὡς μία Ἄσκησις, ἀπὸ ὅσας λέξεις καὶ ἂν ἀποτελῆται.

Ἀπελευθερωθεῖσα Μακεδονία, μὰ καὶ πρὶν ξεκαπᾷς στὸ γαλλικὸν σχολεῖον, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμπορεῖς νὰ ἐπιμεληθῇς τὴν καλλιγραφίαν σου. Ἀφοῦ μάλιστα πέρισυ ἔγραφες καλλίτερα, θὰ 'πῇ ὅτι ξέρεις· ὥστε δὲν χρειάζεται τώρα παρὰ θέλησις καὶ προσοχή. Ἐμπρὸς λοιπόν! τὸ προσεχὲς γράμμα σου ἐννοῶ νὰ εἶνε καλλιγραφημένον.

Φαίνεται, Μινιόν, ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ Βασιλέως μας δὲν ἦτο βαλμένος ἀπὸ κανένα. Τρελλὸς καὶ πτωχός, ἐνόμισεν εἰς τὴν τρέλλαν του ὅτι διὰ τὴν πτωχείαν του ἐπταίεν ὁ Βασιλεύς. Καὶ πράγματι, μόνον ἕνας τρελλὸς θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ κάμῃ τέτοιο ἀνοσιούργημα! Τὰ ἄλλα ποῦ λέγουν, εἶνε παραμύθια. Μὴ τὰ πιστεύῃς καὶ σύ, *Τέλλε Ἄγρα*.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια, *Νέε Δογοθέτα*. Ἄλλοτε ὅμως τὰς λύσεις σου—καὶ ὅ,τι ἄλλο μοῦ στέλλεις—νὰ τὰ γράφῃς εἰς χωριστὸν χαρτί· ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα. Διότι τὸ καθένα φυλάγεται χωριστά: ἄλλοῦ τὰ γράμματα, ἄλλοῦ αἱ λύσεις, ἄλλοῦ αἱ Ἀσκήσεις, ἄλλοῦ ἡ Σελὶς Συνεργάσιας κτλ. Ὅταν λοιπὸν εἶνε ὅλα μαζί, 'ς ἕνα χαρτί, πρέπει νὰ τὰ κόβω ἢ νὰ ἀντιγράφω. Μὰ οὔτε κόβονται πάντα, οὔτε ἔχω καιρὸν νὰ ἀντιγράφω.

Μὲ τὸ δίκιο του ὁ *Ἀσύρμαιος Τηλέγραφος* παραπονεῖται ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν γράφουν τὸ ψευδώνυμον τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνονται, μὲ πέναν καὶ ὄχι μὲ μολύβι. Ὅταν εἶνε μὲ μολύβι, σβύνεται εὔκολα· ἐνῷ ὅταν εἶνε μὲ πέναν, ἢ πρέπει νὰ ξυσθῇ καὶ νὰ μουντζουρωθῇ,—καὶ χαλᾷ τότε τὸ τετράδιον,—ἢ πρέπει νὰ μείνῃ καὶ τότε πῶς θὰ δείχνῃ κανεὶς τὸ Λεύκωμά του χωρὶς νὰ προδίδῃ τὸ ψευδώνυμόν του; Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ συμμορφωθῆτε· ὅταν γράφετε εἰς τὸ τετράδιόν σας πρὸς ποῖον πρέπει νὰ σταλῇ, νὰ τὸ γράφετε μὲ μολύβι.

Φυσικά, Λάτρις τῶν Μουσῶν, δὲν εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ στέλλῃ τὰς λύσεις ὅλων *τῶν φυλλαδίων* εἰμπορεῖ καὶ μερικῶν. Ὁ χάρτης τῶν λύσεων πωλεῖται 1 δρ. τὰ 20 φύλλα. Δὲν τὸ λέγει καὶ ὁ Ὁδηγός; Ἡ ἀνανέωσις ἔγεινεν, εὐχαριστῶ. Καὶ γράφε μου!

Εἰς τὸ ἐνθουσιῶδες της γράμμα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἰωαννίνων, ἡ *Νιόβη*, ἀπὸ τὴν Πόλι, μοῦ γράφει: «Μέσα στὸ θρίαμβο αὐτό, διακρίνω σὰ μτὶν ἀκτῖνα φωτεινὴ νὰ φέγγῃ καὶ γιὰ μᾶς. Σὰ νὰ βλέπω γύρω στὸν τρούλλο τῆς Ἁγίας Σοφίας γρώματα γαλανά. Σὰ νὰκούω ψαλμῳδὲς νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα...» Ὦ, ναί! Πόσο πλησιέστερα μᾶς εἶνε τώρα τὰ μεγάλα αὐτὰ ὄνειρα, ποῦ ὡς γθὲς τὰ ἐθωρούσαμε μακρυνά!...

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ αἱ ἑξῆς: *Πέννα τῆς Διαπλάσεως* (τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) *Δόξα, Ἡράμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Γενναιόψυχος Ἑλληνίς, Ἀλέξανδρος Βαφείδης, Κύμα, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Ζιλὲ, Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, Ἄγγελος Γ. Παπ.* καὶ *Ἄγνωστος Χ.*

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται, ἐκτὸς τῶν σήμερον ἀπ' εὐθείας δημοσιευομένων: Ποιήματα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*—«Στὸ θάνατο τοῦ Βασιλέως μας» τῆς *Κρητικοπούλας*—«Τὰ νέα τοῦ πολέμου» τῆς *Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα*—«Πένθιμη μέρα» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*—«Νίκη» τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*—Ποιήματα τοῦ *Κύματος*—«Ἡ Σαύρα» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*—«Τὸ συμφέρον» τῆς *Ἠρωϊκῆς Σάμου*—«Τὸ στοιχειωμένο γιοφύρι τοῦ *Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας*—«Εὕρεσις ψευδωνύμου» τῆς *Θλιβερᾶς Δύσεως*—«Ἡ μάννα» τῆς *Ζιλὲ*—Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Π. Πνεύματα κλπ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἔπεσαν τὰ Ἰωάννινα»—«Χαῖρε, Κρήτη»—«Ἕνα ὄνειρο παράξενο»—«Ὁ Κουτεντές»—«Οἱ νέοι ἥρωες»—«Ὁ σπίνος»—«Μία ἀνάμνησις»—«Ἡ Ἑσπεράντο» καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἰδίου—«Χρέωσις καὶ πίστωσις»—«Ποίημα πολεμιστοῦ»—«Ἀνοιξις»—«Φεύγει ὁ χρόνος»—«Μυστικὴ ἐπιστολή»—«Ὁ θάνατος τοῦ Βασιλέως» καὶ τἄλλα τοῦ ἰδίου—Ἄλλα ἐξ αὐτῶν ὡς ἐκτενῆ, ὑπερβαίνοντα τὸ μέτρον, ἄλλα ὡς ἀκατάλληλα διὰ τὸ θέμα, καὶ ἄλλα ὡς ἄτεχνα καὶ κοινά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Θρίαμβος τοῦ Κωνσταντίνου, κ. (Νικητὴς) *Βασιλόπαις Ναυσικᾶ*, κ. (Γ. Μ.) *Ὑπὲρ Πατρίδος*, ἀ. (Ζήτω ὁ «Ἀγών») *Δοξαστικὸ Διαβολάκι*, ἀ. (Ζήτω τὸ Δοξαστικὸν Κόμμα) *Σπαρτιάτης*, ἀ. (Λ. Π.) *Ἀρίστοχος ὁ Σάμιος*, ἀ. (Ε. Σ.) *Ὀρμάτος*, ἀ. (Λ. Σ.) *Ναύτης τοῦ Αἰγαίου*, ἀ. (Νικητὴς) *Διαβόλου Κάτσα*, ἀ. (Α. Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Συλβία κ. *Ρέμπελος*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Μινιὸν* (0) μὲ *Γαλάτειαν*, *Γλυκοχάραμα*, *Δροσούλαν*, *Νηρηΐδα τοῦ Μενάλου*, *Ὀρμοπαθῆ*, *Υἱκὴν Στοργήν*, *Ἀτικὴν Δύσιν*, *Κόκκινην Πικειριά*, *Νέλκε*, *Σταγόνα Δρόσου*, *Μιμόζαν*, *Φάωνα*—ἡ *Ἑλληνικὴ Καρδιὰ* (0) μὲ *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν*—τὸ *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (0) μὲ *Νιόβην*, *Μπουμπουλίναν*, *Ζαππίδα*—ἡ *Πέννα τῆς Διαπλάσεως* (0) μὲ *Δωδωναῖον*, *Φάωνα*, *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα*, *Κρητικοπούλαν*—ἡ *Ἀπελευθερωθεῖσα Μακεδονία* (0) μὲ *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν*, *Κόμησαν Κατιτί*, *Τσούχταραν*, *Τσουκνίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς *φίλους* της: *Σανθὴν Πουπὲ* (Ἑλλὰς· εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραίαν εὐχήν, ἀλλ' ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ πραγματοποιηθῇ.) ? (Ἑλλὰς, εὐχαριστῶ·) *Τσούχταραν* (ἔχει καλῶς·) *Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων* (καλῶς ἤλθες, γράφε μου συχνά· ἀλλὰ τὰ ποιήματα νὰ τὰ γράφῃς χωριστά· ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα·) *Π. Χ. Γκ.* (δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπω τὸ ψευδώνυμον· τὰ ψευδώνυμα εἶνε μυστικά·) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἤπειρον* (Ἑλλὰς, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Σφριγῶσαν Νεότητα* (ὅταν δὲν εἶνε κατάλληλα πρὸς δημοσίευσιν, τί εἰμπορῶ νὰ κάμω; θέλεις νὰ τὰ ἐγκρίνω χωρὶς νὰ τὰ δημοσιεύω; ὅσον διὰ τὰ φυλλάδια, μόλις λάβω τὸ ἀντίτιμον, θὰ τὰ στείλω·) *Νέλκε* (ἐλήφθη ἡ φωτογραφία τοῦ ἀδελφοῦ σου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα καὶ τὸ βραβεῖον·) *Ἕνα Χιωτάκι* (κάποιο λάθος θὰ γίνεται εἰς τὸ ἐκεῖ ταχυδρομεῖον, διότι ἀπ' ἐδῶ στέλλονται τακτικά·) *Δοξασμένην Λευκωρίαν* (ἔστειλα καὶ περιμένω τὰ εὐχάριστα νέα·) *Κραυγὴν Νίκης* (εἶπα εἰς τὸν κ. Ξενόπουλον ὅτι διαλέξεις τὸν «Ἀντάρτην» του εἰς τὴν «Ἑστίαν» καὶ εἶσαι κατενθουσιασμένη· σ' εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι τίποτε καλὸν δὲν εἶνε περιττὸν . . .) *Κάρμεν* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἠρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (καλὴ ἡ ἰδέα σου καὶ θὰ φροντίσω νὰ ἀκουνοιωθῇ· ἀρά γε ὅμως δὲν ξεύρουν ὅτι ὑπάρχει αὐτὸ τὸ μέσον καὶ δὲν θὰ ἔχουν λόγους νὰ μὴ τὸ μεταχειρίζωνται; αἱ ρεκλάμαι, βλέπεις, μεγαλοποιοῦν τὰ πράγματα. . .) *Γαλάτειαν* (καλά, θὰ συμμορφωθῶ·) *Ἐνθουσιῶδη Ἑλλήνα* (περαστικά·) *Πουπουλέναν* (σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ *Συνδρομητοῦ*, εἰς τὸ ἴον φύλλον· ἐκεῖ θὰ τὰ ἰδῇς ὅλα·) *Μικρὸ Χελιδονάκι* (ναί,

ἐὰν τὰ ψηφοδέλτια προέρχωνται ἀπὸ ἰσαρίθμους ἀγοραστάς, διότι κάθε ἀγοραστὴς ἐν μόνον ψηφοδέλτιον δικαιοῦται νὰ στείλῃ.) *Διευθύνον τῆς Νεολαίας* (κ' ἐγὼ λυποῦμαι, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο ἡ κρίσις μου.) *Τορπίλλην Βότση* (βέβκια; εἰς ὅλους τὰ ἴδια θἀπαντήσῃς· μπορεῖς νἀλλάξῃς ἰδέας εἰς κάθε τετράδιον ;) *Ἔξυπνο Ἐλαφάκι* (μπράβο ! καὶ περαστικά τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Μέλλοντα Ἐφευρέτην* (ναί, ἐσὰ ἐννοεῖ καὶ στεῖλέ του·) *Πολεμιστὴν τοῦ 21* (αὐτὰ ὅλα εἶνε γνωστά· καινούρια, δικά σου θέλω·) *Μπουμπουλίναν* (ἔστειλα·) *Κάρμεν* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Λεοβίαν Ἑλληνοπούλου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Νικήτριαν Ἑλλάδα* (ἔλαβα καὶ συνεμορφώθην·) *Θλιβερὰν Δύσιν, Ἐνθουσιώδη Κυπριωπούλαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Μαρτίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Μαΐου)

162. Λεξίγριφος

Τὸ ἥμισύ μου πρόθεσις
Τὸ ἄλλο ἀποφράς·
Καὶ ἔχεις μὲ τὸ σύνολον
Ἕν ὄνομα θεᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφοῦς Στρατηλάτου

163. Λεξίγριφος Λογοπαικτικὸς

Ἐξ φωνήεντα ἑνώνεις
Μ' ἕνα σύμφωνον, ὦ λύτα,
Καὶ αὐτὸ ποῦ φκνερώνεις,
Ἔξω ἀπὸ τὰς πόλεις ζήτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

164. Συλλαβόγριφος

Θέσε δυὸ μέλη μουσικά
Εἰς μέλος τοῦ προσώπου,
Καὶ τὸν ἀρχαῖον τύρανον
Θὰ κάμῃς ἄνευ κόπου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλφίδος

165. Στοιχειόγριφος

Ἕλλην ἀρχαῖος γλύπτης
Ἀλλάζει κεφαλήν,
Καὶ κάμνει προσφιλῆ μας
Τὸν Ἄγγλων ποιητήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

166. Ἀστήρ.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινοσκωνται : ὁριζοντίως φυτόν, καθέτως ζῶον, διαγωνίως δὲ ἀρχαῖος ποιητὴς καὶ πέλαγος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ 21

167. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Μαρίκα, Νίκο, Ζανῆ, Γεῶργο ! τὰ μάθατε ; Τὴν πήραμε !
— Ποιά ;
— Μὰ σᾶς τὴν εἶπα !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχολικοστολίστου Χίου

168 - 172. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

οἶκος, δίκη, κωφός, ὄξος, τόμος

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγνῆς Σ. Τσολακάδου

173. Φωνηεντόλιπον

πππ – πθς – πφκν – ν – κρτ – ν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Χίλια δυὸ εὐχαριστῶ εἰς ἐκείνους ποῦ ἐψηφίσαν τὸ ψευδώνυμόν μου *Λαυλὸς τοῦ Κανάρη*.—*Πανελλήνιος Πόθος*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ"

Ὀντὰς βέβαιοι καὶ περὶ τῆς εἰς τὸ μέλλον ὑποστηρίξεώς των, θερμῶς εὐχαριστοῦμεν τοὺς ψηφίσαντας τοὺς ὑποψηφίους μας.

Τὸν ἀγαπητὸν «*Θρίαμβον*» πληροφορεῖται ὅτι δὲν εἴμεθα νεκροί, ὅπως νομίζει, ἀλλ' ὅτι χαίρομεν ἄκραν ὑγείαν, τόσον ἡμεῖς ὅσον καὶ οἱ σύμμαχοί μας Σύλλογοι «Κυανοῦν Κόμμα, «Νίκη» καὶ «Ἑλλάς».

Νέλκε, πρόεδρος *(ΙΓ',107)*

Ἐλεύθεροι Ἰωαννῖται καὶ Θεσσαλονικεῖτε, Μακεδόνες καὶ Ἠπειρῶται. Σεῖς φιλελεύθεροι Μικρασιᾶται καὶ Θρᾷκες· πάντες ψηφίσατε τὴν

ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

ἧς τὰς νίκας ἔστεψεν ὁ κλεινὸς στέφανος τῆς

ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ ΔΟΞΗΣ

Ἀνταλλάσσω C. P. πανυαχύθεν· προτιμῶ πολεμικά.—*Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*, Λίμνην (Εὐβοίας) *(ΙΓ', 111)*

Δοξασμένη *Γαλανόλευκη, Γλυκεία Ἑλλὰς* καὶ Εὐάγγελε Ἀγαθέ, ἐγκάρδια συγχαρητήρια !!! διὰ τὰ πρωτεῖα !!! τῶν ψευδωνύμων σας εἰς Δημοψήφισμα.

Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος *(ΙΓ' 112)*

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα παντὸς εἴδους. Διεύθυνσίς μου εἶνε : Mr Georges Caramondani, Boite Postale No 126, Port-Said (Egygte)). *(ΙΓ', 113)*

Εὐχαριστῶ, *Ὀνειρῶδες Βάλς*, διὰ τὰ συγχαρητήριά σου, εὐχομένη θερμῶς νὰ σοῦ τὰ ἀνταποδώσω. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι δὲν ἀνεκάλυψα ποία εἶσαι.—*Κερκυραϊκὴ Αὔρα*.

Ἀνταλλάσσω Cartes Postales πανταχόθεν, καλλονάς. Διεύθυνσίς μου : *Ἀθάνατα 1821 - 1912*, Poste - Restante, Ὕδραν. *(ΙΓ',115)*

Εὐγενεῖς ψηφοφόροι, θέλετε βραβεῖον ἐκλογέως ; Ψηφίσατε τὰ ὑπὸ τοῦ «Θριάμβου» προτεινόμενα ψευδώνυμα. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὴν *Ἀναστηθεῖσαν Ἤπειρον, Ἑλληνικὴν Καρδιὰ* κτλ. Μὴ ψηφίζετε ποιητικὰ ψευδώνυμα ! Ψηφίσατε ἐθνικά, πατριωτικά. *Ἠπειρῶται !!* ψηφίσατε τὴν *Ἀναστηθεῖσαν Ἤπειρον*.— *Μαγευτικὸν Λυκόφως*

ΑΗΤΤΗΤ' ΕΥΖΩΝΑΚΙ—ΕΛΛΑΣ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

τὰ δυὸ αὐτὰ ψευδώνυμα ὁ κάθε ψηφοφόρος ἂς τὰ ἀσπρίσῃ ἀπὸ καρδιᾶς, μ'ἀγάπη, μὲ ἐλπίδα ὅτι τὰ δυὸ αὐτὰ μαζὶ σημαίνουν τὴν πατρίδα.

Τὸ ΑΗΤΤΗΤ'ΕΥΖΩΝΑΚΙ ποιὸς τὴν ψῆφο θἀρνηθῆ ὅπου ἔδειξε στοὺς ξένους τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή !

Ἐσεῖς ! ποῦ μὲ τὴ μάνα σας θέλετε νὰ ἑνωθῆτε—Ἐσεῖς ! ποῦ πάλλει μέσα σας *Καρδιὰ Ἑλληνική*, ψηφίστε — τῆς *Ἑλληνίδος Μητρὸς* τὸ γέννημα τ' ΑΗΤΤΗΤ' ΕΥΖΩΝΑΚΙ—Ποῦ εἰς δούλους ἄνοιξ' ἔφερε σὰν τὸ *Χελιδονάκι*, — Τὸ αἱμά του θυσίασε γιὰ τὴν *Ὀνειρεμένη Ἑλλάδα* — Κι' *Ἀνέστησε τὴν Ἤπειρο*—ἀνάψτε μιὰ λαμπάδα· *Ἐλευθερίας Πρόμαχος* ἔγινε, χωρὶς φόβο —καὶ τὴν Ἑλλάδα ἔκανε *Ἑλλάδα Ἐλπιδοφόρο* — Σ' αὐτὸ ἡ *Δόξα ἡ Ἀμάραντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ* ἀνήκει—Βαστᾷ τὴν *Κυανόλευκο* κι' ἀφήνει *Κρανῆ* «*Νίκη* !».

Δόστε, παιδιά, τὴν ψῆφο σας λευκὴ ὡσὰν τὸ χιόνι ἀπὸ στῆθος σας ἂν πάλλη Καρδιὰ Ἑλληνική στ' ΑΗΤΤΗΤ'ΕΥΖΩΝΑΚΙ μας ποῦ καὶ προχθὲς ἀκόμη ἀπάνω στὸ Μπιζόνι, στὴν ΗΠΕΙΡΟ ἐκεῖ τὸν Τοῦρκο πολεμοῦσε στὰ χιόνια, στὰ νερὰ καὶ λάφτρωσε τἀδέλφια μας ἀπ' τὴν σκληρὴ σκλαβιά.

Ἄγνωστος Χ *(ΙΓ 120)*

Ἑλληνόπουλα ! Χριστιανόπουλα ! ἄσπρο στὸ

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν : Πρόεδρος *Ἀναγώνησις τοῦ 21*, Ταμίας *Πολυπόθητος Μακεδονία*, Γραμματεὺς *Ἀνακτηθεῖσα Ἐλευθερία*, Σύμβουλοι *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, Αἰμοσταγὴς Κρήτη, Ναύτης τοῦ Αἰγαίου*.—Διὰ Καταστατικὰ ἀπευθυντέον : *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς, Χαλκίδα*.—Συνδρομὴ μηνιαία λεπτὰ 30. *(ΙΓ' 109)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ἱδρυθέντος παραρτήματος ἐν Ὕδρᾳ ἐξελέγησαν : Πρόεδρος *Ἀθάνατα 1821—1912*, Ταμίας Πιπίτσα Ράλλη, Γραμματεὺς Γρηγόριος Ἀρμυράντης. *(ΙΓ' 110)*

Ἀποχωρῶν τοῦ Συλλόγου «Θρίαμβος», ἐγγράφομαι εἰς τὴν νικῶσαν «ΝΙΚΗΝ» *Χρῆστος Ζάχος*, *(ΙΓ,122)*

Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ μὲ ὁποιονδήποτε· δέχομαι τοῦ πολέμου. ἀποστέλλω τοπεῖα. Ἀμερικανικά. Σύστασις : George P. Damascos, 5 N. Fifth Avenue, Maywood-Illinois (America) *(ΙΓ,123)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 13ου ΦΥΛΛΟΥ

ΑΗΗΝΩΝ : Ἐμ. Φλωράκης, Σπ. Ι. Ζαχαρίου, Ἀτρόμητος Σωφαλέττα, Κούλα Ἀθ. Γερογιάννη. Μυρσίνη Δημ. Ἀμπελορράβδη, Ἐλισάβετ Α. Κάκπε, Τυχοδιώκτις, Εὐθύμιος Βοσκοπούλα, Ἔνδοξος Ἀκρόπολις, Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες, Ἑλένη Γιαννάρου, Δ. Ε. Φυτόπουλος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Ἐλεύθερο Βλαχολείβαο.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (Maywood) Γ.Π.Δαμάσκος, (9,10) (Chicago) Παναγ. Νικολιτσέας (9,10), (Danville) Δημ. Ἀθάμης (9,10), Κ. Δ. Σατίσας (9,10).

ΑΜΦΙΣΣΗΣ : Γεώργ. Παπαδόπουλος (12).

ΑΡΓΟΥΣ : Ἀθαν. Α. Παναγιωτόπουλος.

ΒΟΛΟΥ : Γεώργ. Α. Χαλκιαδόπουλος. Κυρ. Κ. Παπαδόπουλος, Ἐνθουσιώδης Ἕλλην.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ : Τάσος Γ. Παΐζης.

ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ : Χρῖστος Ἀναγνώστου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Ἀντιόπη Μποΐκου, Ἀντιγόνη Κόλλα, Μαίρη Βασίλη, Ἄτος Ν. Μουσούρης, Δωροθέα Κοσκινᾶ, Ἰουλία Δούμπου, Ἀλεξάνδρα Δ. Χαλικερᾶ, Ἰωάννα Α. Γριμάνη, Σοφία Ν. Βλάση, Ἀναστασία Ἀ. Βιτσεντίνη, Ἄγγελος Δ. Δραζίνος, Ἐλισάβετ Ι. Φράγκου, Ἀθηνᾶ Κ. Στράτη, Ἑλένη Κ. Στράτη, Ἀγγελική Ε. Στράτη, Δομνίκη Σ. Τσόρη, Ἰουλία Γιοχάλα, Κάτοι Καλέρη, Νίτσα Καλάρη, Ἀγλαία Παπᾶ, Καλλέργα Κατωπόδη, Ἀνθὴ Γιαννάτου, Γκραίτὺς Μάστορα, Ἀλεξάνδρα Δαλλιάνου, Ἀγγελικὴ Μακρῆ, Λουκία Ρουγγέρη, Θάλεια Σαμοΐλη, Ἰωάννα Κομώτη, Αἰκατερίνη Γουναροπούλου, Ἐλισάβετ Σπάθα, Ἑλένη Βετσόλη, Χρηστ. Γερ. Κάντα.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ : Ἰωάννα Σπ. Κοσμετάτου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Κρυσταλία Δ. Σύδη, Γεωρ. Σ. Κουτσουλέντης, Ἰωαν. Κ. Ἀγαστασόπουλος, Μαρία Κ. Ἀναστασσοπούλου, Παῦλος Ι. Δημητρακόπουλος, Νικολ. Βλ. Κόλιας, Γεώρ. Κ. Σούτσος, Καλλιόπη Ἀθ. Κίννα, Μαρία Ι. Γεραρῆ, Θεοφ. Ἀν. Δαμασκηνός.

ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ : Ἡμιολία.

ΛΑΡΝΑΚΟΣ : Λεύκιος Ε. Ζήνων.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ : Ἐνθουσιώδης Κυπριωπούλα.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Ἠχὼ Σύρου.

ΟΔΗΣΣΟΥ : Μαρία Β. Κοντομανώλη,

ΠΑΤΡΩΝ : Πατρινὸ Ναυτόπουλο.

ΠΑΦΟΥ : (Κύπρου) Πουκολένια (12)

ΠΟΡΤ-ΣΑΙΤ : Κάτη Δημητριάδου (12) Οὐράνια Χανδρᾶ (12) Ἑλένη Σκοπελίτου (12), Αἰκατερίνη Χρίστου (12) Ἰουλία Κουμένου (12).

ΠΥΡΓΟΥ : Κωνστ. Γ. Παπαχρηστόπουλος.

ΣΥΡΟΥ : Ἰωαν. Ἐμ. Πασσᾶς.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ : Κωνστ. Κριεμάδης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Λιλίκα Λαρδίκου.

ΥΔΡΑΣ : Νικολ. Π. Βασιλείου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Σπυρ. Ἀλ. Ζάχος. Γ. Δ. Ἀληφαρμάκης, Γενναιόψυχος Στρατηλάτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες : ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ Α. ΒΙΤΣΕΝΤΙΝΗ ἐν Κερκύρᾳ, ΕΜ. ΦΛΩΡΑΚΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΛΟΥΚΙΑ ΡΟΥΓΓΕΡΗ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ΓΕΩΡ. Σ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΝΤΗΣ ἐν Κορίνθῳ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2433*